

Over een mooi vak

"Nee zeg, wordt dat dan net zo'n zweverig gedoe als we van hem gewend zijn?"

Via via kwam me ter ore dat dat de reactie was van een mijner directeuren toen hij hoorde dat ik een -bulletin zou gaan redigeren met informatie betreffende een groot automatiserings-project op mijn instituut.

Ja, daar sta je, liever gezegd: daar zit je dan achter je toetsenbord. Gedachten vermenigvuldigen zich, de twijfel slaat toe en het zweet breekt je uit. Helemaal als diezelfde dag een ander terloops opmerkt: "Leuk hoor, die stukjes van jou, 't leest lekker weg maar wat moet je er mee?"

En zo ziet u maar dat het pad van een columnist niet over rozen gaat.

Is het een filosofisch stuk waar niemand zich een buil aan kan vallen zoals in de vorige Meteorologica dan krijgt hij een directeur op zijn dak, levert hij copij aan waarin voor de goede verstaander voorzichtig verwezen wordt naar man en paard dan komt de bezorgde redactie langs met de vraag of dat niet iets anders kan (voorzichtiger bedoelen ze natuurlijk) omdat er anders mogelijk gedoe van komt. Omdat ik altijd voor de duvel en z'n ouwe vaâr begrip kan opbrengen en ik zo verdraaid flexibel ben, besluit ik in het laatste geval natuurlijk (overigens wel na een doorwoelde nacht) dat de redactie eigenlijk wel gelijk heeft en dat het om de zaak gaat en niet om de poppetjes, dus pas ik mijn tekst aan.

Maar ondertussen zit ik intussen toch maar mooi met een levensgroot probleem. Ik vind - zeker als ik de laatste afleveringen van het blad in ogenschouw neem - ik zei (en ik ben nu even bloedserieus): ik vind Meteorologica een boeiend blad. Mooi uitgevoerd, een grote verscheidenheid aan interessante artikelen waar ik het nodige van opsteek op het gebied van mijn vak, leesbaar geschreven. Wat mij betreft verdient de redactie een groot compliment.

Maar toch mis ik iets, iets dat in een blad van een beroepsvereniging als deze niet kan en mag ontbreken en dat is de discussie over de grondslagen van het vak, over de grenzen van het beroep.

Die enkele keer in het verleden dat ik op deze plaats niet maar zweverig een eind weg zat te filosoferen maar u, leden van de NVBM, trachtte uit te dagen tot discussie, bleef het tot nu toe oorverdovend stil. Ja, weer via via hoorde ik wel eens dat er in de wandelgangen gepraat werd over een boute stelling mijnerzijds en een enkele keer was mij het genoegen beschoren dat telefonisch inter-institutionair overleg leidde tot een gedachtenwisseling over tiendaagse verwachtingen en zo, maar waarom niet de pen gepakt en de discussie naar een hoger plan getild? Wat is het dat meteorologen daarvan weerhoudt? Welke angsten spelen ons parten? Gebrek aan zelfvertrouwen? Vrees voor confrontaties?

Bull-shit zeg ik in mijn beste Nederlands.

Waar ik bijvoorbeeld wel eens een fundamentele discussie over gevoerd zou willen zien, is over de vraag of een meteoroloog bij een op commerciële leest geschoeid bedrijf zijn vak anders beleeft, andere criteria aanlegt, zich anders opstelt naar een klant dan een collega in dienst bij een bedrijf dat door de overheid wordt

gefinancierd.

Wie neemt de handschoen op?

PS: En dan bedoel ik natuurlijk wel een discussie tussen meteorologen over de grenzen van het vak en niet een zoveelste rancuneus geëmmer over elkaar in de weg zittende directeuren.

Hoofddorp, 13 januari 1994